

Beter laat dan nooit

Charlotte de Monchy bij Boekerij:

*Zes maanden zonder
Enkeltje Ierland
Eens gegeven
Nee heb je
Tegen beter weten in
Beter laat dan nooit*

Charlotte de Monchy

Beter laat dan nooit

Als Merle wil voorkomen dat haar oma in Cornwall
zich laat uitkopen door een huisjesmelker, stuit ze
daarbij op de pestkop uit haar jeugd

ISBN 978-90-225-9269-4
ISBN 978-94-023-1635-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6373-3 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Charlotte de Monchy en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Femke,
Al zesenhalf boek samen!

1

‘Wát heeft oma gedaan?’ Merle typte intussen ‘brandweerman’ in op de website van iStock.

‘Haar huis verkocht aan een malafide huisjesmelker.’ Tascha, haar zus, klonk kalm. Haar leven bestond uit dingen geduldig herhalen, want ze gaf les aan groep vier op de basisschool waar ze vroeger allebei op hadden gezeten.

‘Hoezo weet ik dat niet?’ Merle scrollde door de foto’s van mannen, op zoek naar een geschikte. Toen ze die niet vond typte ze ‘knappe’ voor ‘brandweerman’.

‘Omdat jij haar nooit belt en haar nooit opzoekt. Je bent zo ongeïnteresseerd. Nu ook, wat ben je intussen aan het doen? Ik hoor je tikken. Je bent altijd iets anders aan het doen als ik je te pakken krijg. Áls. Zo typisch.’

‘Ik zoek een goed uitziende brandweerman, met wie het grootste gedeelte van de vrouwen wel eens een avontuurtje zou willen hebben.’

‘Goh.’ Tascha zweeg even. ‘Ik denk dat oma oud wordt. Ik vind het ook sneu dat ze daar alleen zit in dat huis in dat Engelse gat. Iemand zou erheen moeten om haar in de gaten te houden.’

‘Aangezien mama er niet meer is, papa geen contact meer met haar heeft en wij haar enige kleinkinderen zijn, bedoel je dat je wilt dat ik erheen ga om haar te controleren? Om daar

tussen de lelijke kunst te slapen in dat bijgebouw met het lek-kende dak?’ Merle stond op en liep naar het raam van haar flexkantooplek dat uitkeek over de Utrechtse gracht. ‘Kan jij dat niet beter doen? Het zou bijvoorbeeld een leuke invulling van je zwangerschapsverlof kunnen zijn...’ Merle haalde de telefoon van haar oor bij het horen van de dierlijke snuifgeluiden die haar zus produceerde.

‘Ja, supergoed idee. Dat ik daar niet eerder aan heb gedacht! Als de baby dan eerder komt beval ik gewoon in dat vieze bijgebouw. In Engeland. Dan ziet Reinier zijn dochter gewoon een paar dagen na de bevalling. Veel plezier met het uitzoeken van hete brandweermannen.’

‘Je hoeft niet zo hormonaal te rea-’ Merle hoorde drie piepjes, het teken dat Tascha had opgehangen, en liet de telefoon zakken. Ze liep terug naar haar bureau en typte ‘hete brandweerman’ in. Hebbes. Dit was nou precies het plaatje dat ze zocht. Ze sloeg de afbeelding op en mailde hem naar Vinay, haar projectmanager in India die de app bouwde. Daarna dacht ze aan haar oma, die ze absoluut geen oma mocht noemen als ze niet genegeerd wilde worden. Het was lang geleden dat ze haar had opgezocht. Ze wist niet eens meer precies hoelang geleden; zeker meerdere jaren. Misschien werd het tijd nu ze haar bedrijf op de rit had. In principe kon ze overal werken en het was lang geleden dat ze ertussenuit was geweest. Niet dat dit een weekendje zou worden waarin ze ontspannen in een strandstoel met een cocktail naar de zonsondergang zou kijken. Ze zou haar irritaties bedwingen in een muffig huis in een uitgestorven dorp in Cornwall. Voordat het beeld te levendig werd boekte ze snel een ticket. Het was tijd om te doen wat ze al die tijd voor zich uit geschoven had. Misschien was het wel de laatste keer.

Vanuit bed bekeek Jessie de met heide begroeide heuvels achter Alex, die in zijn strakke boxer voorovergebogen de juiste sokken zocht onder in de kledingkast. Pas na haar eindeloze studiejaren in Londen was ze het ruige ongerepte landschap achter het dorp waar ze haar hele leven had gewoond gaan waarderen. Zelfs de grillige kale rotspartijen die Cornwall typeerden en die ze vroeger deprimerend had gevonden, leken nu indrukwekkend.

‘Jes, zijn mijn donkergrijze sokken niet gewassen?’

Jessie zag hoe het bloed dat naar zijn hoofd stroomde langzaam zijn gezicht rood kleurde. ‘Geen idee.’

‘Hoezo, geen idee? Jij doet toch de was? Dat was toch de afspraak? Jij doet de was, ik de boodschappen.’

Jessie bestudeerde het witte buikje dat over zijn onderbroek heen wipte en vroeg zich af of ze hem sexy vond. Ze wist het niet. Ja, ze hadden seks, maar was dat uit gewoonte, een handeling, net zoals ze ’s avonds om half acht aten en zondag op bed de krant lazten, of omdat hij het was?

‘Ik kijk wel even in de droger.’ Alex liep weg.

Hoorde een relatie zo te zijn? Was het net als met spullen die je heel graag wilde, zoals de met schapenvacht beklede stoel waar ze weken van had gedroomd? Hij had achthonderd pond gekost en ze was er echt blij van geworden, de eerste

twee weken dat hij in haar nieuwe woonkamer in Wetters Bay had gestaan. Nu zat ze er bijna nooit meer op, omdat hij minder lekker zat dan ze aanvankelijk dacht en ze het er altijd zo warm in kreeg. Hoe weet je of een relatie goed genoeg is? Moest ze meer haar best doen om haar goed te laten zijn? Ze was hem dat wel verschuldigd. Hij was tenslotte met haar meeverhuisd naar Wetters Bay.

‘Gevonden!’ Alex sprong in zijn boxer met de sokken eronder op bed om haar een kus te geven. ‘Ik ontbijt op kantoor. Dan ben ik de ochtenddrukte in Castlemouth voor.’

Jessie veegde zijn natte kus van haar wang en keek hoe hij in een recordtempo zijn donkergrijze pak aantrok.

‘Succes met alle vaginale schimmels vandaag.’

Dit zei hij iedere morgen. ‘Dank je wel.’ Ze wachtte tot de deur in het slot viel en sloeg de dekens van zich af. Er was niets fijner dan het huis voor jezelf hebben ’s ochtends. Op blote voeten liep ze over de terracotta tegels naar de keuken. Dat was het voordeel van op vijf minuten lopen van je werk wonen: ze hoefde niet zo te stressen om er op tijd te zijn. De veertig minuten durende rit naar het ziekenhuis met de Londense ondergrondse die ze jarenlang dagelijks had gemaakt, bracht ze sinds ze hier woonde door in bed. Dat had ervoor gezorgd dat haar spiegelbeeld er de laatste maanden verrassend fris uitzag. Met een kop thee ging ze op de bank zitten terwijl ze door de glazen tuindeuren naar het statige huis van Eleanora op de heuvel keek. Het zou een perfect Pinterestplaatje kunnen zijn. Een jaar geleden zou ze er zwijmelend naar hebben gekeken op de bank in haar appartement aan de rand van Tottenham. Nu was dit haar leven.

Op haar telefoon zocht ze een podcast over relaties. Ze scrolde door de talloze titels en klikte uiteindelijk ‘Je relatie verbeteren in zeven stappen’ aan. Dat leek haar lekker overzichtelijk. Dokter Geiger had twaalfhonderdtweeëndertig

likes en vierehalve ster. Perfect. De stem uit de speaker op de boekenkast klonk evenwichtig en capabel. Ze stelde zich er een man van in de zestig bij voor met achterovergekamd grijs haar en een begripvolle blik. Geduldig luisterde ze naar zijn introductie terwijl ze een pannetje melk opzette voor haar havermout.

‘Zo, en nu meteen door naar de kern.’

Graag! Daar hield ze van.

‘Hoofdstuk één: Pas op voor het pyjama-effect! Veel stelletjes die al langere tijd een relatie hebben, voelen niet meer de noodzaak zichzelf te verbeteren. Ze beginnen steeds vaker in pyjama op de bank te hangen. Mijn tip is simpel: blijf altijd aan jezelf werken. Blijf aandacht besteden aan je uiterlijk, gezondheid en jezelf als persoon.’

‘Hè bah!’ riep Jessie. Ze had nu al een hekel aan dokter Geiger. Punt één was recht in de roos. Ze trok het versleten t-shirt waar in koeienletters ‘Artsen fietsen tegen kanker’ op stond over haar hoofd uit en wierp het in de vuilnisbak naast het kookeiland. Ze had niet eens een pyjama, ze droeg nog veel ergere dingen. Ze faalde al bij punt één.

‘Het is belangrijk dat je al deze dingen in eerste instantie voor jezelf doet.’

‘Ja, ja...’ Ze zette de dampende kom havermout op het aanrecht en besloot, aangezien ze toch al bijna naakt was, eerst te douchen.

3

Misschien had de brandweerman uit haar app een labrador? Merle was vastbesloten de vijf uur durende treinreis van Londen naar Newquay nuttig te gebruiken. Natuurlijk had hij een labrador! Zo'n blonde waarmee hij iedere ochtend ging hardlopen in het park. Meteen zette ze het beest in haar script. Ze noemde hem Chaos. Daar kon hij dan mooi een keer mee naar de dierenarts. Ze typte de berichten die hij hierover naar haar klanten kon sturen onder elkaar in de Excelsheet die ze open had staan.

Op het moment dat haar trein het station in Newquay binnenreed, was het volledige script voor haar brandweerman uitgeschreven en had ze met Vinay uitvoerig de stappen doorgenomen die ze moesten zetten om snel live te kunnen gaan met de nieuwe versie van haar app. Ze stapte over op de hobbelige bus naar Wetters Bay en gunde zichzelf de tijd uit het raam te kijken naar het landschap dat ze zo goed kende. Dit was haar moeders thuis geweest. Ze had hier gewoond tot haar vader, met snor, baard en een morkakleurige polyester broek, op vakantie kwam naar haar dorp, haar in zijn kampeerbus laadde en mee terugnam naar Nederland. Tenminste, zo zag ze dat voor zich.

'*Ten minute break!*' Na nog geen tien minuten draaide de bus een parkeerplaats voor een kleine supermarkt op.

‘Serieus?’ Merle overwoog uit te stappen om een enorme Cadbury-reep met noten en rozijnen te kopen. Maar ze zag dat er een rij bij de kassa stond en wilde niet het risico lopen dat de bus voor haar neus zou weggrijden, dus zat er niets anders op dan toekijken hoe een ouder stel hun winkelkar tussen twee geparkeerde auto’s door manoeuvreerde en ze allebei meerdere keren raakte. In haar tas zaten nog een flesje water en een zak pecannoten, die ze net wilde pakken toen haar telefoon begon te trillen. Aangezien er alleen een oudere vrouw met een koptelefoon op in de bus zat kon ze best opnemen.

‘Tasch?’

‘En, hoe zit het nou?’

‘Dat weet ik nog niet. Ik zit in een stilstaande bus.’ Merle hoorde schoolpleingeluiden op de achtergrond.

‘O, niet bij de eindhalte hoop ik? Moet ik je moed inpraten om uit te stappen? Ik heb me verstopt achter het fietsenhok tijdens het speekwartier, dus ik kan niet te lang bellen.’

‘Nee, halverwege. Ik bedacht dat ik er eigenlijk nooit bij heb stilgestaan hoe dat voor oma moet zijn geweest, dat een toerist haar dochter van achttien ten huwelijk vroeg en meenam naar een ander land.’

‘Goh.’

‘Mama kon waarschijnlijk niet wachten om weg te gaan uit dat huis waar Jan en alleman altijd binnenliep en muziek begon te maken op tijden dat de meeste mensen liever sliepen. Dat was immers de reden dat wij zelf ook niet meer zo graag bij oma kwamen toen we ouder werden. Wat denk jij? Tasch?’

‘Tja... Geertje, ga maar even naar juf Marianne, ik kom zo, ik ben even belangrijk aan het bellen.’

‘Je stond toch achter het fietsenhok? Weet je? We hebben het ook fijn gehad al die zomers hier in Cornwall. Het voelt gek genoeg ook vertrouwd om hier weer te zijn.’ Het gerust-

stellende accent van de buschauffeur had haar even haar moeder doen missen, al leefde ze inmiddels langer zonder moeder dan met.

‘Oma lette niet op ons dus we konden doen wat we wilden. Bedoel je dat?’ riep Tascha over de luide kinderstemmen heen.

‘Eigenlijk is het zo vreemd hoe papa ons altijd op Schiphol afzette en onder begeleiding van een stewardess naar Londen liet vliegen... Oma die ons dan met dat slierterige grijze haar op zelfgemaakte sandalen in de aankomsthal stond op te wachten. Waarom ging hij niet gewoon mee? Hadden ze ruzie? Waarom vroegen we ons dat nooit af?’

‘Die sandalen, dat had ik verdrongen, die had ze ook voor ons gemaakt. Weet je? Als kind neem je alles zoals het is, tot dat je wereld groot genoeg is en je een referentiekader hebt om je eigen situatie aan te toetsen.’

Merle probeerde zich niet te ergeren aan Tascha’s schooljufferige beslistheid. ‘Toen we dat referentiekader eenmaal hadden, wilden we niet meer naar oma!’

‘Ik wel, hoor. Ik ga ieder jaar een weekend naar haar toe.’

‘Ja, dat weet ik, want dat wrijf je er altijd uitgebreid in. Hij liet ons daar zes weken logeren. Dat is echt lang, toch?’ Merle kneep met haar vinger haar andere oor dicht om Tascha te blijven verstaan.

‘Waarschijnlijk vond Erika dat fijn. Wat maakt het uit? We hadden het toch naar ons zin? Het was niet dat hij ons zes weken naar een vreselijk kamp stuurde, hè? Het is een heerlijk dorp en oma houdt heel veel van ons. Ik moet ophangen, want mijn klas staat al in de rij. Laat het me meteen weten als je meer weet.’

‘En jij verwijt mij dat ik altijd zo vluchtig ben aan de telefoon?’

‘Dat ben je normaal gesproken ook, dus ik ging ervan uit

dat dit gesprek drie minuten zou duren! Het speelkwartier is voorbij.'

De bus begon weer te rijden. Merle borg haar telefoon op en wenste dat ze in de bus terug zat.

4

Met de kalme stem van dokter Geiger in haar oor, die haar steeds minder geruststelde, trok Jessie de deur van de kleine cottage achter zich dicht. *‘Hoofdstuk twee: Maak gebruik van time-outs. Lopen de emoties te hoog op? Las dan een time-out in. Doe een paar yogaoefeningen, maak een wandeling of drink een kop kruidenthee met een goede vriendin. Na vijven mag dat ook een borrel zijn.’*

Goh, dacht Jessie terwijl ze over de charmante kinderkopjes de weg afliep naar de haven. Als ze iedere keer dat Alex haar irriteerde een borrel zou nemen, dan zou ze iedere avond straalbezopen op de bank liggen. Voor de haven sloeg ze een steegje in. Aan het einde hing een houten uithangbord waar met krulletters *DOKTERSPRAKTIJK WINSLOW* op was geschilderd. Christel, haar assistente, had zich uitgeleefd. Als je niet kon lezen, zou je kunnen denken dat er een bloemenwinkel, een beautysalon of een cadeauwinkel vol prullaria zat. Voor de deur haalde Jessie haar oortjes uit haar oren en nam zich voor een charmante pyjama te bestellen.

‘Precies op tijd!’ Christel schonk warme melk bij de koffie. ‘Zo, wil je een aambeienfolder of die over lage rugpijn als onderzetter?’

‘Die over aambeien graag.’ Jessie gooide haar roestbruine ribfluwelen jasje aan de kapstok achter de balie. ‘Die durft

toch niemand uit het schap te pakken dus die blijven altijd over.’

‘Altijd even praktisch.’ Christel schoof de folder onder de twee koppen op de houten balie van de kleine wachtkamer, waaraan ze ’s ochtends altijd samen hun eerste kopje koffie dronken. ‘Even met de deur in huis: heb je al besloten of je weer teruggaat naar Londen?’

‘Neeeee,’ kreunde Jessie. ‘Ik moet het er met Alex over hebben.’ Ze keek hoe Christel haar te krappe shirt over haar grote borsten trok. De vrouw was midden vijftig en Jessie vroeg zich af of ze gewoon altijd dezelfde maat kleding was blijven dragen die ze als twintiger had gehad. Alles zat altijd loei-strak, waardoor je werkelijk iedere uitstulping van haar lichaam kon zien.

‘We moeten iemand anders aantrekken als je van plan bent te vertrekken, en als je van plan bent te blijven is het hoog tijd om de praktijk te schilderen.’

‘Dat kan toch sowieso?’

‘Neeee, zo werkt dat niet.’ Christel schudde resoluut haar hoofd. ‘Dan bedenk jij dat alles wit moet worden en een maand later wil jouw opvolger alles lichtblauw. Daar gaan we niet aan beginnen.’

‘Er is echt geen arts die per se een blauwe praktijk wil als alles netjes wit is. Volgens mij wil je dat ik een knoop doorhak.’

‘Dat ook. De mensen willen gewoon weten waar ze aan toe zijn hier in Wetters Bay. Je kunt ze niet aan het lijntje houden.’

‘Aan het lijntje?’ Jessie trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik nam de praktijk over van dokter Winslow omdat die er zo ongeveer bij neerviel en ik toevallig een paar dagen op bezoek was.’ En ze net haar baan had opgezegd, voegde ze er in gedachten aan toe. Haar baan die al haar tijd en energie had opgeslokt. ‘De mensen zouden ook dankbaar kunnen zijn voor de snelle oplossing.’

‘Dat zijn ze ook, maar de mensen hier houden van duidelijkheid, snap je?’

‘Jij houdt van duidelijkheid, bedoel je. Ik zal het er dit weekend met Alex over hebben, goed? Deze baan zou in eerste instantie maar voor een jaar zijn, maar dat gaat sneller voorbij dan ik dacht.’

‘Moet je nagaan wat je met deze prachtige ruimte zou kunnen doen als je bleef!’ riep Christel uit alsof ze in een zeventiende-eeuws kasteel in de Loirevallei stonden.

Jessie scande de krappe praktijkruimte met de jarenzeventigmeubels.

‘Je eigen praktijk, dat moet toch een droom zijn!’

‘Mmm.’ Jessie dacht aan de glansrijke carrière als kinderarts die ze vorig jaar achter zich had gelaten. Als ze nu terug zou gaan zou ze hem nog kunnen oppakken.

Christel rammelde met een blikje shortbread. ‘Zelfgebakken! Dat had je vast niet bij je vorige baan.’

Afwezig stopte Jessie een koekje in haar mond. In gedachten liep ze gehaast over het witte marmoleum van het hypermoderne Tate-ziekenhuis in Londen. Het rook er naar desinfecteermiddel en de adrenaline gierde door haar lijf terwijl ze op weg was naar een spoedgeval in de operatiekamer. Kinderarts worden was altijd haar droom geweest.

‘De wijkverpleegster belde trouwens nog of je tijd had om vanmiddag naar de doorligwond van Robbie Watkins te kijken.’

Jessie knikte. ‘Doe ik, en Christel? Misschien moet jij gewoon een kleur kiezen voor de praktijk. Jij blijft in ieder geval nog een tijdje rondhangen.’

‘Meen je dat nou?’ Met een gelukzalige blik legde de assistente haar handen tegen haar wangen. ‘Tja, ik ben natuurlijk wel creatief...’

‘Zeker.’ Met het restje koffie liep Jessie naar de spreekkamer.

Doorligwonden waren nu haar leven, maar ze had tenminste een leven. Ze had tijd voor haar relatie. In Londen hadden ze elkaar zo ongeveer pas 's avonds in bed gezien. Sinds Alex meeverhuisd was naar Wetters Bay zagen ze elkaar voor het eerst in jaren regelmatig. Ze kookte. Er lag een heus boek op haar nachtkastje. Afgeleid startte ze haar computer op. Waarom miste ze de overheersende geur van desinfecteermiddel? Het geklets met collega's tijdens de lunch waar eigenlijk nooit tijd voor was? Zelfs de zeldzame stilte van de nachtdienst miste ze. Christel had gelijk. Ze moest een knoop doorhakken.

5

Het laatste stuk van de kortste weg van de bushalte naar het huis van oma was steil en rotsachtig. Merle besloot die weg te nemen omdat die haar aan vroeger deed denken. Aan de zomers die ze hier had doorgebracht. Moeiteloos was ze het rotsachtige pad op- en afgerend om met Tascha krabben te vangen bij de haven en tussendoor kaastosti's te maken in de rommelige, naar kruiden geurende keuken van haar oma. Ze liep door de kronkelende straat met aan beide kanten schilderachtige arbeidershuisjes de heuvel op.

Halverwege bedacht Merle dat ze boodschappen had moeten doen, zodat ze niet weer helemaal terug moest naar het dorp als oma niets in huis bleek te hebben. Ze kwam immers onaangekondigd. Misschien was ze niet eens thuis. Dan zou ze zes uur hebben gereisd voor niets en zou ze in de vage bed and breakfast van Mildred aan de haven moeten slapen. Maar waar zou een vrouw van zeventig nou heen gaan? Ze had geen idee. Ze realiseerde zich dat dat vooral kwam doordat ze haar oma zo had verwaarloosd. Misschien ging ze wel naar de bingo in het dorp. Misschien ging ze eten bij vriendinnen.

Vlak voor de laatste huizen sloeg ze links af het pad op dat naar de weilanden voorbij het dorp leidde. Het bleek minder steil dan ze zich herinnerde. Ze opende een klaphek, liep door de schapenweide naar het volgende hek en stapte over het

voetgangersopstapje heen. Harbour House lag nog even gewichtig boven op de heuvel als altijd. De uit natuursteen opgetrokken muren, die ooit uit het veld in de omgeving waren gehaald en vakkundig als een puzzel op elkaar waren gestapeld, stonden er al twee eeuwen en zouden er nog zeker twee doorstaan. De grijze leitjes op het dak glommen uitnodigend in de middagzon die achter een wolk vandaan was gekomen. Zelfs de afgebladderde kozijnen deden pittoresk aan van deze afstand.

Een nostalgisch gevoel be kroop haar en maakte dat ze sneller ging lopen. De weekendtas schommelde op haar heupen. In een drafje rende ze de heuvel op. Met bonkend hart bereikte ze uiteindelijk het afdakje bij de voordeur. Er was geen bel. Haar oma vond niets gezelliger dan dat mensen gewoon binnenkwamen en iets door de gang riepen. Voorzichtig draaide ze de deurklink om. Er zat geen beweging in. ‘Oma?’ riep ze zacht. Automatisch liep ze om het huis heen naar de achterdeur, maar toen ze die opende en de woonkamer in liep, wenste ze meteen dat ze dat niet had gedaan.

6

‘Een relatie is geen structuur om jouw wil te bevredigen, maar een plek waar je de kans krijgt om te geven en te dienen. Kijk je geliefde ’s ochtends bij het wakker worden eens aan en vraag: “Wat kan ik vandaag voor je doen?” Een geweldige opening van de dag.’ Om precies half een deed Jessie haar oortjes uit en liep naar de wachtruimte voor het middagspreekuur.

Vier stoelen waren bezet. Driekwart jaar geleden, toen ze nog in het Tate werkte, was ze daar zenuwachtig van geworden, maar inmiddels wist ze dat de mensen in Wetters Bay ervan uitgingen dat het spreekuur uitliep en ze eerder verrast waren als ze exact op tijd aan de beurt waren, waar zij naar streefde. Sommige patiënten waren zelfs teleurgesteld als ze op tijd werden geholpen, omdat ze hadden uitgekeken naar het praatje in de wachtkamer of het rustig lezen van een tijdschrift. Ze keek naar de naam op het dossier in haar hand.

‘Mevrouw Parson?’

Aangezien de vrouw er de tijd voor nam om omhoog te komen, scande ze de wachtenden. Ze kende alle patiënten behalve de meest rechtse. Boven de cover van de *National Geographic* staken blonde krullen en blauwgrijze ogen uit die haar belangstellend opnamen. De ogen vernauwden zich een moment toen ze de hare ontmoetten en ze zag de buitenste ooghoeken een beetje samentrekken. Waarschijnlijk glim-

lachte hij, maar dat kon ze niet zien. Ze knikte zakelijk, scheurde haar blik los en stak haar hand uit naar mevrouw Parson. Op haar oude werk zou ze nu hopen dat de man met de krullen voor een andere arts zou komen, maar helaas was dit een eenmanspraktijk.

‘Zo, wat kan ik voor u doen?’ Jessie nam plaats achter het enorme mahoniehouten bureau. Het kolossale meubelstuk straalde zo veel statigheid uit dat je automatisch het gevoel kreeg dat je wist wat je deed als je erachter ging zitten.

‘Dokter, ik heb zo’n last.’

‘Waarvan precies?’

‘Hier.’ Mevrouw Parson trok met haar hand cirkels van haar onderbuik tot over haar borsten.

‘Zou u de plek misschien iets kunnen specificeren?’

‘Nee, want nu is het even weg.’

Jessie knikte. ‘Hoe gaat het verder met u? Lichamelijk bedoel ik.’

‘Goed, ik heb een nieuwe kitten, ze heet Lucy en-’

Jessie beet op haar lip. In Londen had haar werk vooral om efficiëntie gedraaid. Persoonlijke verhalen waren tijdverspilling. Haar gedachten gingen naar de patiënten in de wachtkamer.

‘Ik heb het gewoon dichtgenaaid, met een kromme naald, dus eigenlijk is er weinig meer van te zien, maar ik was wel geschrokken, natuurlijk.’

‘Natuurlijk,’ haakte Jessie in. ‘Misschien kunt u even op de behandeltafel gaan liggen met uw trui omhoog. U mag uw broek aanhouden, maar u kunt de bovenkant wat omlaag rollen, graag.’ Ze stond op om haar handen te wassen.

Nadat ze de vrouw met een recept voor een onschuldige pijnstillers de deur uit had gestuurd en de gegevens van het consult in de computer had ingevoerd, zwaaide ze de deur naar

de wachtruimte open. ‘Meneer Jameson.’ Jessie keek hoe de man opstond en soepel naar haar toe liep. Hij stak zijn hand uit, waardoor zij zich realiseerde dat zij dat even vergeten was.

Ze staaarde in zijn open gezicht naar zijn volle lippen, sproeten en ogen waar een levenslust uit spatte die haar bijna deed grijnzen. ‘Kom binnen.’ Ze sloot de deur achter hen. ‘Neem plaats.’ Zelf ging ze weer achter het bureau zitten.

‘Zo, zeg het eens.’ Ze vond dat echt de stomste zin die er bestond, maar soms rolde die gewoon over haar lippen.

‘Ik heb een erectieprobleem.’

Jessie knikte zo professioneel mogelijk.

De man tegenover haar grijnsde. ‘Grapje.’

Ze probeerde koel te kijken. ‘Ik vind het niet zo’n leuk grapje. Zoiets komt regelmatig voor en kan heel onplezierig zijn.’

‘Natuurlijk, sorry, ik wilde het ijs breken.’

‘Dat hoeft niet. We staan niet op een netwerkborrel. Ik ben je dokter.’ Ze knikte zakelijk. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik schilder en nu heb ik last van mijn pols. Heel vervelend, want het gaat maar niet weg. Ik kan hem wel zijwaarts bewegen, kijk...’ Hij bewoog zijn pols heen en weer. ‘... maar het doet pijn als ik hem van boven naar beneden beweeg.’

‘Oké, ik stel voor dat je je achter dat gordijn even helemaal uitkleedt, behalve je sokken, die mag je aanhouden.’

‘Wat?’

‘Grapje terug.’ Ze knikte naar de behandeltafel. ‘Ga daar maar zitten, dan zal ik er even naar kijken.’

Hij grijnsde, stond op en liep erheen. Na een kort onderzoek keek Jessie hem aan. ‘Ik zal je een verwijzing geven. Je kunt het beste naar een fysiotherapeut in Castlemouth gaan. Ik weet een goede.’ Jessie waste haar handen en ging achter haar bureau zitten, waar ze een verwijzing typte. Ze voelde